

Ἐβγάτε, βάγιες μου καὶ βαγιοποῦλλες μου,
νὰ ἰδῇτε τ' ἄρμενα πῶς ἄρμενίζουνε

*Ηπ.

*Αρμενο περνᾷ χρυσοπαλαμισμένο

*Ολυμπ. 3) Οἰκία μεγάλη ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἄνεμον
Λευκ.: Δὲν εἶναι σπίτι αὐτό, εἶναι ἄρμενο. Συνών. ἄρμε-
νάλι 3.

άρμενοβαφτισμένος ἐπίθ. πολλαχ. ἄρμινουβαφτι-
σμένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ βαφτισμέ-
νος μετοχ. τοῦ ρ. βαπτίζω.

Ὁ ὑπὸ Ἀρμενίου ἱερέως βαπτισθεὶς, δηλ. ἀλλοδόξου
καὶ ἀποστροφῆς ἀξίου, ἢ λ. ὑβριστικῶς, ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μαρὴ σκύλλα, μαρ' ἄνουμη καὶ ἄρμινουβαφτισμένη!

(μαρὴ = μωρὴ) Σάμ.

άρμενοβελόνα ἢ, Ἰκαρ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ βελόνα.

Χονδρὴ βελόνη διὰ τῆς ὁποίας ράπτουν τὰ ἱστία τῶν
πλοίων. Συνών. ἄρμενοβέλονο, σακκορράφα.

άρμενοβέλονο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ βελόνι.

*Αρμενοβελόνα, δ ἰδ.

άρμενοβοσκός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ βοσκός.

Ὁ βοσκὸς ὁ γνωρίζων νὰ διευθύνῃ καλῶς εἰς βοσκὴν
τὰ αἰγοπρόβατα (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημ. ἐπέδρασε τὸ ρ.
ἄρμενίζω, δ πβ.): Κάνει κ' εὐτὸς ἕναν ἄρμένισμα ποῦ δὲ
δὲ κάνει καὶ ἄλλος, ἄρμενοβοσκός, ὅχι καὶ ἀστεῖα!

***άρμενόβωλας** ὁ, ἄρμινόβουλας Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμένιον (ἀρχ.) καὶ βῶλος ἀντὶ ἄρ-
μενιόβωλας. Ἡ μεταβολὴ κατὰ τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ ὄν.
Ἀρμένις σύνθετα.

Τὸ παρ' ἀρχαίοις ἄρμένιον χρῶμα ἢ σάνδιξ χρήσιμον
ὡς φάρμακον: Ἐπαθα σαραλίξ' το' ἦρτα νὰ μὴ δώγ'ς κουμ-
ιάτ' ἄρμινόβουλα νὰ πιῶ νὰ μὴ πιράσ'. Ἀρμινόβουλα γὰρ δού-
φρον. [**]

άρμενογύρισμα τό, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. γύρισμα.

Μετων. ὁ ἐξ Ἀρμενίου γενόμενος ὀρθόδοξος. Συνών.
ἄρμενογύριστος.

άρμενογύριστος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ ἐπιθ. γυρι-
στός.

*Αρμενογύρισμα, δ ἰδ.

***Αρμενοκαθολικός** ὁ, λόγ. σύνθηθ. Ἀρμενοκαθόλι-
κος (Νουμᾶς 10, 91) Ἀρμενοκατόλικος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν ὄν. Ἀρμένις καὶ Καθολικός.

1) Ἀρμένιος ἀνήκων εἰς τὸ δόγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλη-
σίας λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) 2) Ἐπιθετικ., ὁ ἀνή-
κων εἰς τοὺς Ἀρμενοκαθολικούς: Ἀρμενοκαθολικὴ ἐκκλη-
σία (Νουμᾶς ἔνθ' ἄν.)

άρμενοκόλλυβα τά, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. κόλλυβα.

1) Τὰ κόλλυβα τῶν Ἀρμενίων. 2) Ἀραβόσιτος ψη-
μένος καὶ ἀνάμεικτος μετὰ κοπανισμένου καρποῦ καρυδίων
κττ. (ὡς συνήθως καρυκεύονται τὰ κόλλυβα).

άρμενοκούνιν τό, ἀμάρτ. ἄρμενοκούν' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. κουνίν.
Μικρὰ καὶ ἀτελῶς κατεσκευασμένη κούνια.

άρμενοκούπι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ κουπί.

1) Ἡ διὰ τῶν ἱστιῶν καὶ τῶν κωπῶν κίνησις τοῦ
πλοίου Κρήτ.: Ἄσμ.

*Αρμενοκούπι κάνει μὲ τὴ βιάσι,

ἔς τὸ Νεόκαστρο λιμάνι πὰ' καὶ ἀράσσει

2) Ἐπιρρηματ., ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, ὀλοταχῶς
(διὰ τὴν σημ. ταύτην ἰδ. Πλορεντζ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 159 κέξ. Πβ. ἀρχ. «ἱστιοκώπη πλεῖν»
Πολυδ. 1,103) Πελοπν. (Λακων.): Ἀρμενοκούπι φεύγω.

άρμενοκόφτω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τοῦ ρ. κόφτω.

Προχωρῶ ταχέως ὡς δι' ἄρμένων κινούμενος (διὰ τὴν
σημ. τοῦ κόφτω πβ. τὴν φρ. κόβω δρόμο = προχωρῶ
ταχέως): Αἰνιγμ. Συρίζω καὶ ἄρμενίζω καὶ ἄρμενοκόφτω καὶ
πάω (ὑπαινίσσεται τὴν χιονοστιβάδα ἀποκοπτομένην ἐπὶ
ἐδάφους κατωφεροῦς καὶ κατερχομένην ταχέως).

άρμενομπουγάδα ἢ, ἀμάρτ. ἄρμενοδουγάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. μπου-
γάδα.

Ἡ κακὴ μπουγάδα.

άρμενόνυφη ἢ, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. νύφη.

Ἀρμενία νύμφη: Φρ. Πορπατεῖ σὰν ἄρμενόνυφη (λίαν
βραδέως).

άρμενόξυλο τό, ἀμάρτ. ἄρμινόξ'λου Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Ξύλον τι διδόμενον εἰς τὰς ἀρτιτόκους γυναῖκας καὶ
τὰ βρέφη ὡς κακοῦ ἀποτρόπαιον. Πβ. ἄρμενιάζω
καὶ ἄρμενίζω (Π).

***άρμενοσουράδης** ἐπίθ. Θηλ. ἄρμενοράδα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ οὐράδι.

Ὁ ἔχων οὐρὰν πλουσίαν ὑψωμένην ὡς ἱστόν, ἐπὶ
ὄρνιθος.

άρμενοπάννι τό, Κέρκ. Παξ. ἄρμενόπαννο Ζάκ.
Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ παννί.

Χονδρὸν παννίον ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται τὰ
ἱστία τῶν πλοίων. Συνών. καραβόπαννο.

άρμενόπαππας ὁ, σύνθηθ. ἄρμενόποππας Πόντ.
(Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρμενοπαππᾶς Θράκ. (Σηλυβρ.)
κ.ά. ἄρμινουπαππᾶς Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. παππᾶς.

1) Ἱερεὺς Ἀρμένιος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) 2) Ὁ καρπὸς μήκωνος μετὰ τοῦ μίσχου ἀποσπώ-
μενος καὶ παιδικὸν ἄθυρμα ἀποτελῶν (διὰ τὴν ὁμοιότητα
τοῦ σχήματος ἰδίᾳ τοῦ ἄνω μέρους αὐτοῦ πρὸς τὸ κάλυμμα
τῆς κεφαλῆς Ἀρμενίου ἱερέως) Θράκ.

άρμενοπούλλα ἢ, κοιν. ἄρμινουπούλλα βόρ. ἰδιώμ.
ἄρμενόπουλλο τό, κοιν. ἄρμινόπ'λλου βόρ. ἰδιώμ. ἄρμε-
νοπούλλιν Πόντ. (Κερασ.) ἄρμενοπούλλ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πούλλα -πουλλο.

Τέκνον θῆλυ ἢ ἄρρεν Ἀρμενίου κοιν.: Ἐπφδ. Μὴ ἄρμέ-
ν'σι ἢ μάνα μ', μὴ ἄρμέν'σι ἢ ἀδιδρφή μ', πέρασα κ' ἐγὼ ἢ ἄρ-
μινουπούλλα καὶ δὲν ἄρμινίσ'κα Θεσσ. (Ὁλυμπ.) || Ἄσμ.

*Σ τὴν Ἀρμενίαν ὑπάω καὶ παντρεύομαι

καὶ παίρ' ἄρμενοπούλλαν, μάλιστα παῖν

(παιδί) Κάρπ.

